

3. Mosebog viser os Jesus

i brænd- & syndofrene

Af Eskild Skov Særkjær

I denne gennemgang skal vi primært se på to af de mange ofre, der er omtalt i 3. Mosebog, og betydningen deraf. Men til at begynde med skal vi dog se på 7:37-38 i samme bog, og hvor vi læser følgende:

”Det (der forud er beskrevet) er loven om brændofferet, afgrødeofferet, syndofferet, skyldofferet, indsættelsesofferet og takofferet, som Herren pålagde Moses på Sinaj bjerg, den dag han bød israelitterne at bringe Herren deres offergaver i Sinaj ørken”.

Når vi læser om alle de ofre, der er omtalt i 3. Mosebog, er der en del kristne, der står af på trods af deres intention om at læse hele bibelen. De springer den simpelthen over, fordi de synes, de mange ofre minder for meget om hverandre, og er derfor også lidt kedelig at læse. Derfor synes de heller ikke, at den giver dem så meget, som er værd at grunde over. Men, som vi skal se, er den uhyre vigtig og værd at studere. Ganske vist ved de fleste vistnok, at den gammeltestamentlig offertjeneste peger frem på Jesu som den, der kommer for at dø for at sone verdens synd – men de kender ikke så meget til forskellen mellem de mange forskellige ofre, der nævnes i 3. Mosebog, og hvad de hver især sigter til. Men, når vi betragter de forskellige ofre, så er det dog logisk og ganske klart, at de må betyde noget forskelligt.

Når der så forud for hvert offer understreges, at det er befalet af Gud, forstår vi, at han dermed vil sige noget ganske væsentligt om Jesus, som ikke er omtalt i de andre ofre. Når vi så dertil husker, at ’hvert skrift er indåndet (eller indblæst) af Gud’, så må vi selvfølgelig også forvente, at han med de forskellige ofre, der er omtalt i 3. Mosebog, må vise os Kristus i hele sin uransagelige rigdom. Alle ofre giver da også hvert et karakteristisk syn på Jesus og hans frelsesværk, og mon ikke, dette var med, da Jesus udlagde skrifterne for sine disciple efter sin opstandelse, og sagde:

”Dette er, hvad jeg sagde til jer, mens jeg endnu var hos jer; alt det må gå i opfyldelse, som er skrevet om mig i Mose lov og profeterne og salmerne”, Luk. 24:44.

Og da han havde udlagt skrifterne for dem, står der videre, at

”Da åbnede han deres sind, så de forstod skrifterne” v. 45.

Vi skal af gode grunde ikke se på alle de mange forskellige ofre, der er nævnt i 3. Mosebog, for det ville være alt for omfattende. Vi skal derfor primært se på de foromtalte to ofre, der er omtalt i kap. 1 og 4, og undervejs se på forskellen mellem disse. Vi skal ikke læse det hele, eller se på alle de enkeltheder, teksterne henviser til, men kun forsøge at få det vigtigste med. I vor sammenligning af skal vi nu til at begynde med læse de fem første vers i både kap. 1 og 4:

Kapitel 1: ”Herren kaldte på Moses og taledede til ham fra åbenbaringsteltet og sagde: Tal til israelitterne og sig til dem: Når nogen af jer vil bringe Herren en offergave af kvæget, da skal offergaven, I vil bringe, tages af hornkvæget eller småkvæget. Skal hans offergave af hornkvæget være et brændoffer, så skal det være et lydefrit handyr, han bringer; til åbenbaringsteltets indgang skal han bringe det for at vinde Herrens velbehag. Så skal han lægge sin hånd på brændofferdyrets hoved, for at han kan vinde ham Herrens velbehag, idet det skaffer ham soning. Derpå skal han slagte den unge okse for Herrens åsyn, og Arons sønner, præsterne, skal frembære blodet, og de skal sprænge blodet på alteret, som står ved indgangen til åbenbaringsteltet”.

Kapitel 4: ”Og Herren talte til Moses og sagde: Tal til israelitterne og sig: Når nogen af vanvare forsynder sig mod noget af Herrens forbud og overtræder et af dem, da skal følgende iagttages: er det den salvede præst, der forsynder sig, så der pådrages folket skyld, skal han for den synd, han har begået, bringe Herren en lydefrit ung tyr som syndoffer. Han skal bære tyren hen til åbenbaringsteltets indgang for Herrens åsyn, og lægge sin hånd på dens hoved og slagte den for Herrens åsyn, og den salvede præst skal tage noget af tyrens blod og bringe det ind i åbenbaringsteltet”.

Det første, vi skal lægge mærke er, at der i begge tekster står, at offeret skal bringes ind for Herrens åsyn. Som vi ved, tog Gud bolig i den jordiske helligdom for at åbenbare sig for sit folk og viste dem, hvem han var og hvordan de kunne komme til ham. På den samme tid viste Gud dem også, at selvom han var dem nær, så måtte han skjule sig, for, som han har sagt: ’Intet menneske kan se mig og leve’, 2. Mos. 33:20. Dette illustreres bl.a. ved det forhæng i helligdommen, som ifølge Hebr. 10:20 er et forbillede på Jesu jordiske legeme. Det næste, vi lægger mærke til i både brænd- og syndofferet er, at blodet skulle udgydes for Guds åsyn, for at han kunne bo iblandt sit folk, et forbillede på, at de og alle kan komme Gud nær ved Jesu død. Det næste, vi ser i både kap. 1 og 4 er, at offeret skal være lydefrit, dvs. rent og helt uden fejl. Dette viser hen til Jesus, der som det syndfrie Guds lam ’frembar sig selv som et lydefrit offer for Gud’, som der står i Hebr. 9:14.

Når vi betragter de mange ofre i 3. Mosebog, er det tydeligt, at de viser os forskellige sider af enten Jesu person, hans hellige liv og/eller hans soningsdød for verdens synd. Som vi skal se, peger brændofferet, der er beskrevet i kap. 1, fx i modsætning til syndofferet i kap. 4, ikke direkte frem på Jesu død for vore synder, men derimod mere frem på Jesus, som fik dette vidnesbyrd af sin Fader: ”Du er min Søn, den elskede, i dig har jeg velbehag”, Mark. 1:11.

Guds velbehag i dette forbilledlige offer ser vi tydeligt i kap. 1, hvor der både i vers 3 og 4 står, at offeret skal bringes for at vinde Guds velbehag. Som nævnt det overordnet set ikke Jesu død, der tænkes på her, men derimod, at målet i hele hans jordiske liv hele tiden var at gøre sin Faders fuldkomne vilje. Med et citat fra GT siger han: ’Se, jeg er kommen, i bogrullen er der skrevet om mig, for at gøre din vilje, min Gud’, Hebr. 10:7. Det var den store grundtanke i hele Jesu virke, ja, i hver eneste begivenhed, vi kan læse om i alt, hvad han gjorde. Derfor står der da også et øjeblik senere i den samme forbindelse:

”.. i den er vi blevet helligede, ved at Jesu Kristi legeme en gang for alle er blevet ofret”, Hebr. 10:10.

Denne hans selvfornektende hengivenhed var i sandhed en liflig duft for Gud, som der står i vers 9 om brændofferet. Det samme er tilfældet med afgrøde- og takofferet, som viser os andre sider af Jesu liv - og derfor bliver også disse ofre bragt ’til en liflig duft for Herren’, som der står i kap. 2:2 og 3:5.

Det næste, vi skal lægge mærke til er, at præsten i både kap. 1 og 4 skal lægge sin hånd på offerdyret. Fokus i begge kapitler er offerdyret, der som nævnt peger frem på Jesus som frelser og hans store frelsesværk. Ofte er præsten, som kaldes den salvede præst, også et indbillede på Kristus, og det kommer jeg tilbage til om lidt. Men her i kap. 1 nævnes Aron, der som bekendt var ypperstepræst, kun indirekte, men derimod nævnes hans sønner flere gange. Disse sønner er ikke som Aron et forbillede på Kristus, men så vidt jeg kan se det, på enhver troende, der kommer til Gud ved ham, og får del i hans liv. Brændofferet peger således frem på det, der står i den sidste del af Rom. 5:10, mens syndofferet i kap. 4 henviser til versets første del. Lad os læse verset, hvor jeg indskyder henvisningen til de to nævnte ofre i GT:

”Thi når vi, medens vi endnu var fjender, blev forligt med Gud ved hans Søns død (altså ved Jesus som syndoffer), så skal vi da langt snarere, efter at vi er blevet forligt, frelses ved hans liv (altså ved Jesus som brændoffer)”.

Vi skal tilbage til håndspålæggelsen. Når mosebøgerne taler om at 'at lægge hænder på' det, der ofres, er det altid et udtryk for en fuldkommen identifikation med offeret, hvilket vil se, at den ofrende så at sige bliver ét med offeret. Der er dog en forskel på betydning deraf i de to beskrevne ofre i kap. 1 og kap 4. Vi ser først på betydningen i kap. 1: Her vises der som nævnt forbilledligt hen på den troendes identifikation med Kristus, og dermed også hen på vor antagelse hos Gud ved ham. Det er denne identifikation, der er årsagen til, som apostlen Johannes fx beskriver det, at ”som han er, således er også vi i denne verden”, og et andet sted, at 'vi er i den sande', 1. John. 4:17, 5:20.

Det er i den samme betydning, når der andre steder i NT står, at vi er 'benådede i den elskede', 'lemmer på hans legeme', samt at 'den, der holder sig til Herren, er én ånd med ham'. Den velsignelse, der bliver hovedet til del, bliver også legemet til del, og således har vi, som er Jesu legeme, fået del i det samme liv som hovedet, Kristus, og har dermed også fået del i hans retfærdighed. Pga. den troendes identifikation med offeret, ser Gud altså ikke længere på hans/hendes synd, men han ser derimod hen på Kristus som det lydefri, stedfortrædende og gudvelbehagelige offer.

Der sker også en identifikation mellem den ofrende og syndofferet i kap. 4, men her er det modsat offeret, der bliver identificeret med den ofrende. Det betyder konkret, at offeret, der som nævnt altid er et forbillede på Kristus, tager vore, ja hele verdens synd på sig, som det er profeteret om i Es. 53. Her læser vi fx følgende om ham:

”Men han blev såret for vore overtrædelser, knust for vor brødes skyld; os til fred kom straf over ham, vi fik lægedom ved hans sår. Vi for alle vild som får, vi vendte os hver sin vej, men Herren lod falde på ham den skyld, der så på os alle”, v. 5-6.

I NT beskriver fx Paulus det samme på denne måde:

”Den, som ikke kendte til synd, har han gjort til synd for os, for at vi kunne blive Guds retfærdighed i ham”, 2. Kor. 5:21.

Jo, han som ikke kendte til synd, blev gjort til synd for os, for som Guds elskede Søn at gøre hans vilje. Det er det, syndofferet i kap. 4 peger frem på.

Det næste, der berettes om er, som jeg tidligere har berørt, at når offerdyret er blevet slagtet, skal både brænd- og syndofferets blod bæres frem for Herrens åsyn. Men, kan man spørge: Hvorfor skal blodet i brændofferet, der er nævnt i kap. 1, egentlig frembæres, hvis det ikke er som et syndoffer? Vi kan forstå, at syndofferet i kap. 4 er et forbillede på Jesus, der dør på korset for verdens synd? Men hvad betyder blodet fra brændofferet så, hvis det ikke er for synd? Forklaringen er, at brændofferet i kap. 1 i modsætning til syndofferet ikke direkte er et forbillede på Jesu død på korset, men som førnævnt mere på hans hellige liv, og målet for hans vandring, som var at gøre sin Faders vilje.

De to ofre kan derfor beskrives således: Syndofferet peger frem på korset, hvor Jesus - ved at blive et syndoffer, hvor han tømte den kald, der blev givet ham - tog verdens synd på sig, og dermed også straffen! Brændofferet peger derimod frem på Jesus, der helhjertet og gennem alt var villig til at gøre Guds vilje – og derfor står der om dette offer, at det var 'til en liflig duft for Herren'. Som vi har set, er det også tilfældet med afgrøde og takofferet, der taler om det samme. Det er derimod ikke tilfældet med syndofferet, for dette offer peger frem på Jesus, der dør under Guds vrede over synd.

Læg derfor også mærke til, at der i kap. 1:5 står, at Arons sønner, præsterne, skal frembære blodet og sprænge det rundt om på alteret, som står ved indgangen til åbenbaringsteltet. I forlængelse af det, der er sagt, viser disse sønner, præsterne, hen til, at således bliver vi ved troen på Kristus til Guds børn, og dermed også til præster for ham, jfr. 1. Pet. 2:9. Som allerede nævnt, så skyldes det alene den troendes identifikation med offeret, som er Kristus – hvilket betyder, at de troende hver især er 'ren og retfærdig, himmelen værdig', som det lyder i en af vore dejlige åndelige sange.

Med syndofferet er det helt modsat. Det ser vi bl.a. ved, at det her kun er Aron, der må frembære blodet ind i helligdommen, jfr. 4:5 og 16. Modsat kapitel 1 er det tydeligt, at Arons sønner ikke må være med her. Årsagen til dette er, at her er Aron et forbillede på Kristus, der som ypperstepræst giver sig selv som et offer for synd. Som dette forbillede omtales han derfor også som 'den salvede præst', der direkte oversat betyder Messiaspræsten. Aron var dog en synder ligesom alle andre, og i denne stilling er han selvfølgelig ikke et forbillede på Kristus – og derfor skulle hans synd ligesom alle andres også sones ved syndofferet, som der står i 4:3, 13f.

Det var altså alene som Messiaspræst, der gik ind i helligdommen med offerblodet, og ved dette skaffede soning for synd, at Aron er et forbillede på Jesus. Denne handling peger tydeligt på Jesu ypperstepræstelige tjeneste, om hvem der står, at han

”gik..., ikke med blod af bukke eller kalve, men med sit eget blod én gang for alle ind i helligdommen og vandt en evig forløsning”, Hebr. 9:12.

Læg desuden igen mærke til, at der i kap. 4 om syndofferet ikke står et ord om, at det var til Guds velbehag, og man kan spørge: Hvorfor var det ikke det? Glædede Gud sig da ikke over Jesu død for verdens synd? Jo, det gjorde han! Hvorfor var det så alligevel ikke til hans velbehag? Forklaringen er igen de nævnte to sider af Jesu frelsesværk. Syndofferet er som nævnt et forbillede på Jesus, der tager verdens synd på sig – og denne side af Jesu stedfortrædende død havde ikke Guds velbehag – og derfor var det, at han i denne handling kom under Guds vrede og straf over synd.

Syndofferet viser os således syndens vederstyggelighed, som Gud måtte straffe – for som skriften siger: 'Syndens løn er døden', Rom. 6:23. Gennem bibelen får vi en række eksempler på, hvordan Gud betragter synd, og konklusionen er, at 'for disse synders skyld kommer Guds vrede', Kol. 3:6.

Og alligevel går vi fri, og som vi har set, skyldes det alene, at Jesus tog vore synder op på korsets træ, og hvorfor han kom under den vrede, der ellers ville ramme os. Det var det, der skete på korset, da Jesus i stor fortvivlelse og med høj røst råbte til Gud og sagde:

”Min Gud! min Gud! hvorfor har du forladt mig?” Matt. 27:46.

Det er denne forladthed, syndofferet i 3. Mos. 4 er et billede på, både når den taler om blodet, der skal udgydes til syndernes forladelse, og når der i vers 11-12 om dets kød, dvs. legeme, står, at det skal bringes 'uden for lejren til et urent sted, til askedyngen'. Dette anskueliggør til fulde, at der intet rent eller helligt er ved det, og placeringen af det viser os da også synden i al sin gru. Det var som sagt den ene side! På den anden side gjorde Jesus helt igennem Guds vilje, og det, han gjorde, var derfor også under Guds velbehag, og hvorfor hans offer var en liflig duft for ham, som der står i kap. 1. Ved dette offer har han udfriet os fra synden og fået del i hans sejr. Det er det, Paulus anskueliggør med ordene:

”Gud ske tak, som altid fører os i sejrstog i Kristus og ved os alle vegne åbenbarer kundskaben om ham som en liflig duft”, 2. Kor. 2:14.

Vi har altså set, at brændofferet og syndofferet viser os to forskellige sider af Kristi forsonergerning! På den ene side, så gjorde han Guds velbehagelig vilje, da han gik i døden for verdens synd, og på den anden side, så kom han derved under Guds vrede. At Jesus selv betragtede korset fra disse to sider, fremgår tydeligt af hans egne ord. På den ene side forudså han med gru den smerte og rædsel,

der var forbundet med at tage verdens synd på sig og komme under Guds vrede. Hans rene og hellige væsen gyste ved det, og hans hjerte bævede ved tanken om at skulle blive berøvet hans nære fællesskab med sin Fader – og da mørket var værst, bad han derfor til sin Fader og sagde: 'Fader, om du vil, så tag denne kalk fra mig', Matt. 26:39. Det er let for os at forstå, at han som et menneske som dig og mig, bad om at blive fri – og dog overgav han sig til sin Faders vilje og sagde:

"Fader, hvis denne kalk ikke kan gå mig forbi, men jeg skal drikke den, så ske din vilje", Matt. 26:42.

Med dette beviste Jesus sit hjertets inderlige kærlighed til Faderen. Det samme ser vi i det, Jesus tidligere har sagt derom:

"Nu er min sjæl forfærdet; og hvad skal jeg sige? Fader, frelst mig fra denne time! Dog, derfor er jeg kommet til denne time", John. 12:27.

Vi ser altså, at det var ved at tømme den kalk, Faderen havde givet ham, der var til hans velbehag. Trods Jesu gru for det, der ville komme over ham ved som syndoffer at dø for verdens synd, ønskede han i sin kærlighed til sin Fader af hele sit hjerte at gøre hans vilje. Det var det vigtigste! Ja, gennem hele sit liv gjorde han Guds vilje, og netop det var til en liflig duft for ham.

Det er netop fordi brændofferet overordnet set er et forbillede på Jesu person og liv, at der i kap. 1:13 står, at 'præsten [skal] frembære det hele og bringe det som røgoffer, et ildoffer til en liflig duft for Herren'. Et røgoffer er ifølge bibelen altid et billede på bøn, som stiger op til Gud som en liflig duft – hvis det vel at mærke er funderet på det rene og hellige offer, hvis blod er udgydt på alteret. Når vi derfor pga. forsoningen med Gud ved Jesu kors beder til ham og priser ham for dét, han har gjort, ja, da vil vor tak og lovprisning stige op til ham som en liflig duft. Hvor galt det kan gå, hvis man forsøger at bringe et røgoffer, hvor gløderne til det ikke er hentet fra brændofferalteret, ser vi i det tragiske eksempel nogle få kapitler længere fremme. Her læser vi følgende:

"Arons sønner Nadab og Abihu tog hver sin pande, kom ild i dem og lagde røgelse derpå og frembar fremmed ild, som han ikke havde pålagt dem. Da for ild ud fra Herrens åsyn og fortærede dem, så de døde for Herrens åsyn", 3. Mos. 10:1-2.

Hvad var det, de gjorde forkert? De havde formentlig tænkt: 'Gløder er gløder, så vi kan ligeså godt tage dem et andet sted fra end fra alteret', men at frembære fremmed ild kan dog aldrig – uanset baggrunden herfor - være til Guds velbehag. Som det fremgår, blev Gud vred på disse to sønner, fordi de ikke havde hentet gløderne til røgofferet fra kobberalteret, der som bekendt er et forbillede på Jesu død for verdens synd. Derfor var deres røgoffer heller ikke gudvelbehageligt.

Dette minder os om skriftens klare ord, der siger, at hvis vi ikke bygger på grundvolden, som er Kristus, så vil alt andet være forgæves. Det er dét, der bliver illustreret i Matt. 7, hvor mennesker på dommens dag mener, at når de har haft Jesus som Herre og har gjort alt det i hans navn, som bliver nævnt, så må det betyde, at de derfor også er værdige til at komme ind i Guds rige. Og her er det så, at Jesus siger:

"Ikke enhver, der siger til mig: Herre, Herre! skal komme ind i Himmeriget, men den, der gør min Faders vilje", Matt. 7:21,

Der tales altså om nogle, der tror, at alt er i orden mellem dem og Gud – for de har jo bekendt sig til Jesus. Hvad har de gjort galt? Vi ved det ikke! - kun, at de ikke har gjort det, Faderen ville, de skulle gøre. Og hvad er det så? Jesus siger et sted, at det er at tro på den, han har sendt, John. 6.29. Det må være dét, de ikke har gjort – hvilket betyder, at så er der heller intet af alt det andet, de har gjort, der er til Guds velbehag. Altså på en måde det samme som det, vi læste om Arons sønner.

Der er meget mere i de to kapitler, vi har set på, der i enkeltheder og tilsammen peger frem på Jesus som den, der på den ene side altid gjorde og gør det, der var til Guds velbehag, og som på den anden side var villig til at blive ramt af hans vrede og dom, da han tog verdens synd på sig. Her vil jeg dog kun tage betydningen af det sidste del med, og se nærmere på, hvad der skulle ske med selve offeret.

Vi ser først på brændofferet, hvor der i 1:13 står, at 'præsten skal frembære det hele og bringe det.. som røgoffer på alteret.. til en liflig duft for Herren'. Når der står det hele, betyder det alt, hvad dette offer repræsenterer - og som vi har set, peger det på Jesus som Guds elskede Søn, og derfor er han i alt 'en liflig duft for Herren', og alt ved ham er til hans velbehag. Vi har allerede hørt hans vidnesbyrd til hans Søn i Mark. 1. Et andet sted vidner Sønnen selv om det og siger:

"Han, som sendte mig, er med mig; og han har ikke ladet mig alene, fordi jeg altid gør, hvad der er ham velbehageligt", John. 8:29.

Som vi har set, så er det helt anderledes med Jesu død for verdens synd, og hvor han kom under Guds vrede. Derfor er det, at der om syndofferet i kap. 4:12 står, at det – i modsætning til brændofferet - skal 'bringes uden for lejren til et urent sted, til askedyngen, og brænde den på et bål af brænde'. Det er altså tydeligt, at mens brændofferet er helligt og rent, er syndofferet det helt modsatte. Med dette illustrerer Gud, at således skulle Jesus ved at tage verdens synd på sig helt fjernes fra Guds åsyn, ja, helt udenfor lejren, til det mest urene sted dér. Med dette vidner GT om, at som syndofferet måtte dø, da menneskers synder blev lagt på det i den gamle pagt, og dets kød, dvs. legeme, skulle opbrændes uden for lejren, på et urent sted, således måtte også Jesus dø for verdens synd 'udenfor lejren', som repræsenterer det, der ikke hører Gud til. Det kommer jeg tilbage til om et øjeblik.

For først skal vi et øjeblik igen betragte blodet, der ifølge bibelen er helligt – ja, endda højhelligt, som det bliver omtalt flere steder, som fx kap. 6:18. Det skulle som det eneste af syndofferet ikke bringes udenfor lejren, men bringes ind i åbenbaringsteltet, ind for Guds åsyn, og ved dette blod 'skaffe dem (dvs. de, der synder) soning, så de finder tilgivelse', 4:20. Dette er et forbillede på den endelige og fyldestgørende forsoning med Gud, der kom i kraft af Jesu død for vore synder, idet han bragte sit blod ind for Guds åsyn. Det er derfor også ved Jesu blod, at vi til enhver tid kan komme ind for Guds åsyn for dér at tilbede ham, og for dér at blive helliget ham. Det er det, hebræerbrevets forfatter taler om, når han siger, at vi nu

"ved Jesu blod har frimodig adgang til at gå ind i helligdommen, idet han har indviet os en ny og levende vej gennem forhængen, dvs. hans jordiske legeme", 9:19-20.

Ja! Det er dét, syndofferblodet vidner om og peger frem på. Derfor var det vigtigt for de troende i den gamle pagt, at forsoningsblodet blev bragt ind foran Herrens åsyn, for at de derved kunne få syndernes forladelse. Som der står skrevet:

"Kødets sjæl er i blodet, og jeg har givet jer det til brug på alteret til at skaffe jeres sjæle soning; thi det er blodet, som skaffer soning, fordi det er sjælen", 3. Mos. 17:11.

Som nævnt tidligere er blodet højhelligt, og derfor måtte det selvfølgelig behandles derefter. Nu går vi så tilbage til resten af syndofferet, der skulle opbrændes uden for lejren. Dette peger frem på den plads, vor Herre Jesus indtog for os, da han bar vor synd og var under Guds vrede, men også, at det var den plads, der blev ham anvist af en verden, der havde forkastet ham. Hvor var det? Det var udenfor lejren! Det betyder, at fra dette tidspunkt ophørte Jerusalem med at være midtpunktet for Guds virksomhed, samt, at der fra nu af ikke længere findes et særligt helligt sted på jorden, hvor mennesker kan dyrke ham. Som den, der led for os på korset, har Kristus taget sin plads udenfor denne verdens religiøse område, dvs. udenfor alt, hvad der hører denne verden til.

Ja, verden hadede og udstødte Jesus, og vil vi derfor være sammen med ham, så må vi følge den formaning, som hebræerbrevets forfatter skriver om med en henvisning til syndofferet i 3. Mos. 4:

”Så lad os da gå ud til ham ’uden for lejren’ og bære hans forsmædelse”, 13:13.

Der er ingen andre steder, men kun dér, vi kan møde vor frelser, som blev forkastet af verden, og således må også vi regne med at blive det og bære hans forsmædelse. Hvad kan være mere værd end at være dér, hvor Jesus er? Intet! Det er desuden også kun ved at være dér, hvor Jesus er, at vi kan komme til vor endelige destination, for det er beskrevet i det næste vers

”Thi her har vi ikke en blivende stad, men søger den kommende”, 13:14.

Vi har nu, gennem brændofferet og syndofferet, set på to sider af Jesu person og frelsesværk, hvormed han med sit legeme og blod har gjort fyldest for alle vore synder, og hvorved han vil give os styrke og bevare os i den sande tro til det evige liv. Ja, dét han har gjort og vil gøre for os, er så omfattende og så vidunderligt, som Gud har anskueliggjort det gennem de mange forbilleder i GT, og herunder også ved det, vi har set på i denne gennemgang. Som nævnt tidligere er brænd- og syndofferet kun to ud af de mange offerforbilleder på Kristus i 3. Mosebog, der tilsammen og på forskellige måder, endda i alle detaljer peger frem på Jesu person, liv og frelsesgerning. Disse sider kan vel på mange måder sammenlignes med en diamant, der med funkler fra hver deres side, og med hvert deres farvespil.

Disse forskellige sider kan vi sammenligne med de fire evangelier, der fremstiller Jesus fra hver deres side. Som de fleste nok ved, så fremstilles han i Mattæus som kongen/jødernes konge; i Markus som tjeneren, som han er omtalt i GT; i Lukas som det sande menneske, og i Johannes som Gud/Guds Søn. Man kan sige, at der måtte fire evangelier til for at fremstille Jesus som den, han er i hele sin fylde og herlighed. Således kan vi også betragte de mange ofre i GT som forskellige sider af Jesus, som han bliver præsenteret i evangelierne, ja, gennem hele bibelen - som en funkende diamant.

I denne gennemgang har vi kun set på to af moselovens forskellige ofre, der alle vidner om Jesus, men jeg håber på en anden gang at vende tilbage og se på nogle af de andre forbilledlige ofre på Kristus. Jeg vil her til slut, (med en lille tilføjelse indskudt i parentes), citere Paulus, der skriver dette om Kristus:

”Thi alle Guds forjættelser [herunder alle forbilleder og offertjeneste i GT] har i ham deres ’ja’; derfor er der også ved ham gennem vor forkyndelse kommet til at lyde et ’amen’, Gud til ære”, 2. Kor. 1:20.

AMEN!